

אור הנר

עזר: נדיה אטון

דבר העזר

פרשת פינחס וי"ז בתמוז

יום ו' י"ז תמוז תשפ"ז

כניסת שבת: 19:31

יציאת שבת: 20:20

רבינו תם: 21:18

הזמנים לפי אופק באר שבע

פרשת פינחס

האויבים, במעשה של רשעות וליצנות אכזרית, קשרו לחבל חזיר. כשהעלו אותו ונעץ ציפורניו בחומה, הזדעזעה ארץ ישראל ארבע מאות פרסה על ארבע מאות פרסה. באותו יום בוטל קורבן התמיד משום שלא היו עוד כבשים טהורים. התוצאה הייתה מיידית וכואבת: המגן הרוחני הוסר, ובדיק שלוש שבועות לאחר מכן, בתשעה באב, נחרב בית המקדש.

המסר המהדהד מ"ז בתמוז אינו רק סיפור היסטורי על כבשים וחומות, אלא שיעור נצחי לנפש האדם. קורבן התמיד מלמד אותנו על כוחה של ההתמדה.

בחיים הרוחניים והאישיים אנו נוטים להתרגש מאירועים גדולים וחד - פעמיים - "מוספים כהלכתך" - ימי חג, רגעים של התעלות, או פרויקטים גדולים. אך התורה מלמדת אותנו שהמבנה כולו, "בית המקדש הפרטי" של האדם, מחזיק מעמד בזכות ה"תמיד" כסדרן. הפעולות הקטנות, השגרתיות, אלו שאנו עושים יום-יום בלי קשר למצב הרוח או לנסיבות - הן אלו שיוצרות את החוסן האמיתי שלנו.

דף יומי קבוע, כמה דקות של התבודדות או תפילה בבוקר, מילה טובה קבועה לבן או בת הזוג, או קבלה עצמית קטנה - אלו הם קורבנות התמיד שלנו. האויב הגדול ביותר של הנפש הוא ה"ביטול" של העקביות. הרשעים ידעו שאם הם יצליחו לשבור את השגרה המקודשת של עם ישראל, החורבן הכללי יהיה רק שאלה של זמן.

כשאדם מקבל על עצמו קבלה טובה, עליו לזכור את השיעור העמוק של י"ז בתמוז: החוכמה אינה רק להגיע לשיאים, אלא לדעת לא להפסיק. להמשיך בתמיד, לשמור על הרצף, ומתוך השגרה היציבה הזו - להוסיף ולצמוח. כשאנו שומרים על ה"תמיד" שלנו, אנו בונים חומת מגן ששום דבר בעולם לא יוכל להחריב. לכן מלמד אותנו המדרש שמצוות קורבן התמיד היא מצווה שכוללת את כל התורה.

יהי רצון שנפנים מסר חשוב זה ונזכה לראות בביאת גואל צדק ובנין בית המקדש במהרה בימנו אמן שבת שלום ומבורך.

העיר? מה נגע כל כך עמוק בלב האומה עד שהפסקת הקרבת שני הכבשים בכל יום הפכה לאסון לאומי שחייב תענית לדורות?

כדי להבין זאת, עלינו לצלול אל דברי הגמרא במסכת בבא קמא (פב:), שמגלה לנו סיפור היסטורי מדהים.

חז"ל מלמדים שכל עוד קורבן התמיד היה מוקרב כסדרו בבית המקדש - לא הייתה לאויבים שום שליטה או יכולת להחריב את הבית. הקורבן היומיומי הזה, הפשוט כביכול, היווה את חומת המגן הרוחנית החזקה ביותר של ירושלים, והיה חוט החיים שקישר בין

בפרשת פינחס התורה מצווה על הקרבת קורבן התמיד, שהקריבו במשכן ובבית המקדש פעמיים בכל יום, קורבן תמיד של שחר, וקורבן תמיד של בין הערבים.

במדרש על פסוק זה מצינו דבר נפלא: "שמעון בן פזי אומר, מצינו פסוק הכולל את כל התורה כולה והוא (בפרשתנו כ"ה, ד') "את הכבש אחד תעשה בבוקר, ואת הכבש השני תעשה בין הערבים", עמד רבי פלוני על רגליו ואמר, הלכה כבן פזי". (בחיבור 'עין יעקב' בהקדמת הכותב שמצא בחיבור מדרש אחד), המדרש מסביר שהציווי על הקרבת קורבן התמיד הוא כלל שכולל את כל התורה.

דברי מדרש אלו תמוהים ביותר, איזה כלל גדול הכולל את כל התורה כולה יש במה שנאמר בקורבן תמיד "את הכבש אחד תעשה בבוקר, ואת הכבש השני תעשה בין הערבים". לפני שנענה על השאלה נזכיר שאתמול -

ביום חמישי ציינו את תענית י"ז בתמוז. המשנה במסכת תענית (פרק ד' משנה א') מונה חמישה אירועים טרגיים שאירעו לאבותינו ביום י"ז בתמוז, יום פתיחתם של ימי בין המצרים.

המשנה מספרת כי ביום זה נשברו הלוחות, בוטל קורבן התמיד, הובקעה העיר, שרף אפוסטמוס את התורה והועמד צלם (פסל) בהיכל. כאשר אנו מתבוננים ברשימה המצמררת הזו, הלב מחסיר פעימה. אלו הן אבני היסוד של הטרגדיה הלאומית שלנו: שבירת הלוחות, מסמלת את השבר הנורא שאחרי חטא העגל, הבקעת חומות ירושלים היא הפתח הפיזי ממנו נכנסו האויבים והחריבו את מקדשנו, שריפת התורה היא פגיעה בנצח ישראל, והעמדת פסל בהיכל היא שיא הטומאה במקום הקדוש ביותר עלי אדמות. מובן מאילו מדוע אירועים אלו נחקקו לזכרון עולם, ומדוע אנו צמים ומתאבלים עליהם.

אך בין כל אלו מופיע אירוע נוסף, שעל פניו נראה כפרט טכני בלבד: "בוטל קורבן התמיד". וכאן מתבקשת השאלה: מילא חורבן, מילא שריפת התורה וחילול ההיכל - אך מה כה נורא בביטולו של קורבן אחד, עד שהמשנה מעמידה אותו בשורה אחת עם שבירת הלוחות וחורבן

החורבן והאירועים הגדולים

שמיים לארץ.

בני ירושלים ידעו זאת היטב. גם בימי המצור הנוראים ביותר, כאשר הרעב השתולל ברחובות, המים אזלו, ואנשים מתו ברעב בפתח בתיהם - הם סירבו לוותר על קורבן התמיד. במסירות נפש שאין לה אח ורע, הם ניהלו "ערוץ אספקה" חשאי עם האויב מעבר לחומה. בכל יום היו משלשלים סל של דיגרי זהב בחבל מחומת העיר, והרומאים, שהכירו בערך הכסף, היו קושרים לחבל שני כבשים, והכול כדי שקורבן התמיד לא ייפסק.

החוסן הרוחני של ירושלים נשען כולו על החבל הזה, עד שהגיע אותו יום מר ונמהר, י"ז בתמוז.

באותו יום, שלשלו היהודים את הזהב, אך

אי"ה מירי יום שלישי מתקיים שיעור תורה מפי הרב נדיה אטון

בבית הכנסת דינת מרים רחוב נחמן אביגד 2 באר שבע בשעה 20:15 בברכת ברוכים הבאים

דבר תורה לסעודה שניה

אור החיים הקדוש "פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן"

הקשה ה"אור החיים" הקדוש: מדוע מזכירה התורה גם את אביו וסביו של פנחס בפסוק? מתרץ האור החיים הקדוש ב' תירוצים: א. התורה רצתה שיזכרו את אבותיו של פנחס לטובה בעקבות מעשיהם הטובים, לכן הוזכרו יחד עם פנחס. ב. על אהרון הכהן היה קיטרוג גדול בעיקבות חטא העגל, מכיוון שלאחר חטא העגל היה מגיפה גדולה ומתו רבים בישראל. לכן אמרה התורה "פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן" ללמדנו שלאחר מעשה פנחס נוצר שלום בין עם ישראל לאהרון. שעמד פנחס בן בנו ופדה נפשות כל ישראל, שנאמר: "ולא כליתי את בני ישראל", למדים אנו מפסוק זה שאילולי פנחס היו כלים ח"ו. וכן אמרו חז"ל במדרש (תנ"א פ"ד) שהיה אהרון עומד ומתקן והיה מלמד כל ישראל תורה ומעשים טובים, רואים מכאן שהיה נחשב על אהרון הקלקול שגרם במיתת רבים מבני ישראל והיה מבקש לתקן מה שנפרץ.

דבר תורה לסעודה ראשונה

"זאת עלת חדש בחדשו"

חכמי ישראל דורשים פסוק זה - העוסק בקורבנות הקרבים בראשי חודשים - מלשון חידוש ושינוי, וכך אומרים: צריך אדם לחדש את ראש חודש בלבישת בגדים מיוחדים לכבוד היום, וסימן לדבר: "חמש חליפות שמלות" (בראשית מ"ה, כ"ב).

המילה "חמש" מרמזת בדרך של נוטריקון (ראשי תיבות) למילים: חודש, מועד, שבת. בכל אחד מימים אלה צריך אפוא היהודי להתהדר בחליפת בגדים נאה וחגיגית. לכן כמה מגדולי ישראל - וביניהם הגאון רבי אליהו מוולניא - נהגו ללבוש בכל ראש חודש בגדי שבת. חסידים ואנשי מעשה נוהגים לערוך בראש חודש סעודה חגיגית, ובה משמיעים דברי פיוט בשירה ובזמרה. רמז למנהג זה מצוי במילה "שיר", - ראשי תיבות של שבת, יום טוב, וראש חודש.

דבר תורה לסעודה רביעית

מהי תקופת תמוז ומה הזהירות הנדרשת?

התקופה היא החודש שבה מתחילה העונה השנתית, וממילא יש לנו ארבע תקופות בשנה במקביל לארבע תקופות השנה, תקופת תשרי - סתיו, תקופת טבת - חורף, תקופת ניסן - אביב, תקופת תמוז - קיץ.

ולכל תקופה יש מלאך אחד ששומר על המים, וכשמתחלפות התקופות, מתחלף המלאך ששומר, שומר נכנס ושומר יוצא. ויש רגע אחד שאין השגחה על המים, ובזמן הזה יש סכנה שמלאך המוות ירעיל את המים או שהוא זורק שם טיפה של דם.

אורך כל תקופה הוא 91 יום ו-7.5 שעות וחשוב התקופה הוא לפי ימות החמה, ולא לפי חודשי הלבנה, ומשום כך אין לה תאריך עברי קבוע, והגמרא (עירובין נ.) הביאה את שיטת שמואל בחישוב התקופה, ולפי שיטתו תקופת תשרי יוצא ב-7 לאוקטובר, תקופת טבת ב-6 או 7 לינואר, תקופת ניסן ב-7 או 8 באפריל, ותקופת תמוז ב-7 או 8 ביולי.

השנה תקופת תמוז יוצאת ביום רביעי הקרוב כ"ג תמוז 8 ביולי בשעה 8:30. לכן נוהגים שלא לשתות מים חצי שעה לפני התקופה וחצי שעה לאחריה אלא לשתות רק משקאות אחרים (כגון חלב או שאר מיצים). מים מכוסים אין בהם בעיה, וכן מים שנגעו בברזל אפשר לשתות אותם. ואם בכל זאת רוצה לשתות מים שהיו מגולים בזמן התקופה יניח ברזל (כגון כפית) בתוך המים ואפשר לשתות. (באר יצחק להרה"ג יצחק לוי שליט"א)

דבר תורה לסעודה שלישית

פניני הבן איש חי

"ולפני אלעזר הכהן יעמד ושאל לו במשפט האורים לפני ה'"

השאלה באורים ותומים דומה לשמועת הנבואה מפי הנביא, שבשניהם האדם מקבל תשובה מבורא עולם, בה הוא מודיעו את הדרך אשר ילך בה ואת המעשה שיעשה. הגמרא במסכת יומא (ע"ג) מסבירה: "אף על פי שגזירת נביא חוזרת - גזירת אורים ותומים אינה חוזרת", כלומר נבואת הנביא קיימת אפשרות שתתבטל, כמו בנבואת יונה שהתנבא שנינווה תהפך, ומכיוון שחזרו בתשובה נסלח להם, אך גזירת האורים ותומים אינה בטילה לעולם.

לאור זאת נוכל לפרש את תפילת דוד המלך ע"ה בתהלים (פ"ו, י"ז): "עשה עימי אות לטובה" "אות" ראשי תיבות אורים ותומים, דוד המלך ע"ה מעתיר לפני הקב"ה שיודיע לו שהוא דורש את טובתו, אך שהודעה זו לא תבוא על ידי נבואת הנביא, שזו אפשרות שתתבטל, אלא על ידי אורים ותומים שהם ה"אות", שבכך יוכל דוד להיות סמוך ובטוח שלא תתבטל ההבטחה לעולם.

לכרבה והצלחה

שיר בת אושרת
בן ציון בן מידב
אלג'דיה בת מרים
מרים (מיד)
בת דות

לכרבה והצלחה

מרדכי ויפה
מודנו זב"ב
ליאור ושיר
מודנו

לכרבה והצלחה

ציון חלפון
בן סולטנה
שירן נועה
בת אסתר
תנצבה

לכרבה והצלחה

לאה בת
סוליקה רביבו
ז"ל (ה"ד)
תנצבה

לכרבה והצלחה

חנה בת חפסה
יעל בת אורה
ינית בת רחל
תנצבה

דיון משפחתי עם הרב יצחק זילברשטין

שו"ת עם הרה"ג הרב אורן נזרית

הלכות ימי בין המצרים

שאלה: האם יש איזה צד להקל לשמוע מוזיקה בבין המצרים לאדם שנמצא בדיכאון ועצבות?
תשובה: מי שיושב בבידוד מחמת המגפה בימי בין המצרים ורוצה להפיג את צערו ע"י שמיעת מוזיקה רשאי לשמוע שירים עם כלי נגינה, ונכון שישמע בצינעא.

שאלה: האם מותר לקנות כלים חדשים בבין המצרים עד ראש חודש אב.

תשובה: מותר לקנות כלים חדשים בבין המצרים, עד ראש חודש אב, ואחר ראש חודש אב ראוי שלא לקנות כלים חדשים אלא אם יש לו הפסד בדבר אם לא יקנה, ויש מחמירים שלא לקנות כלים חדשים שיש לו בהם שמחה בבין המצרים, ויש שמקלים בבין המצרים לקנות כלים שיכול להשתמש בהם בשבת, ומברך בשבת על פרי חדש שהחיינו ופוטר הכלים.

שאלה: חתן שמתחתן בימי בין המצרים האם יברך שהחיינו בעת פריסת הטלית.

תשובה: חתן שנושא אשה בימי בין המצרים מברך שהחיינו על טלית חדשה בעת פריסת הטלית.

על פי הגורל תחלק (במדבר כ"ו, נ"ו)

מעשה שהיה בראובן, שקבל כרטיס הגרלה מאת אחד המוסדות שתתם עבדו תרומה הגונה. ביום בהיר אחד, מתקשר אחראי המוסד אל ראובן ומבשר לו בשמחה: "מזל טוב, זכית באופנים יקרות... אתה מזמן להגיע אלינו ולקחת את הפרס".

ראובן ביר את הכתבת, וכששמע שמדבר בעיר מרחקת מאד, הודה לאיש וניתק את השיחה. הוא חשב בלבו: 'אין זה שיה לי להרחיק-לכת ולבזבז כסף ושעות רבות של נסיעות הלך ושוב...', ומשכך, נטל את הכרטיס והשליכו לאשפה! שמעון, אחד מבני השכונה, עמד באותה העת לצד ראובן, והבין בדיוק מדוע זרק ראובן את הכרטיס. הוא המתין אפוא שראובן יעזוב את המקום, ולאחר מכן נטל את הכרטיס מפח האשפה, ומהר להתקשר אל אותו מוסד, פשהו מצוי עצמו כזוכה באופנים... (אין ששמעון זה בן בלשון חדה ושנונה).

"תסלחו לי מאד" - פתח בהתרעמות - "אין יעלה על הדעת לנהוג כך בתורמי הארגון, וכי זו הפרת הטוב שלכם? אם כבר מעניקים אתם פרס, מדוע מטריחים אתכם את הזוכה להרחיק לכת אליכם? מן הראוי הוא שתאילו בטובכם לשלח אלי את הפרס, ואז ישאר לי 'תאבון' להמשיך ולתתם ברחב לב!"

האחראי התנצל ואמר: "מחר יגיע שליח מיוחד ויתן לך את הפרס".

והנה, האופנים הגיעו, וכעת מתעורר ופוח בן שמעון לראובן - למי הן שיכות?... שמעון טען: "מפנין שזכר התאשפת מהאופנים לגמרי, שהרי הפקדת את הכרטיס וזרקת אותו לפח, והאופנים הגיעו לזכאן אך ורק מכחי - ממילא הן שיכות לך!"

לעמיתו טוען ראובן: "הכרטיס למעשה היה שלי, ואני הוא זה שזכיתי בגורל, ומה פתאום שאתה תקח את הפרס?"
עם מי הצדק?

תשובה:

אמנם ראובן הפקיר את הכרטיס והתאש מהזכיה, אולם ברור ששמעון לא יזכה בה, כי המוסד אינו מוכן כלל ליתן את הזכיה לאחד שלא תרם להם ולא השתתף בהגרלה. כל זכיתו של שמעון לא היתה אלא ב'גנר' של הכרטיס, ולא בגוף הזכיה, שנתנת רק לזוכה האמיתי שהפרס עלה בגורלו.

וגם אם התאש ראובן מהאופנים, הרי זכה בהם שוב כשהגיעו לידו, ומן הסתם שהארגון מתרצה בזה, כי מענין הוא לשמור על המוניטין שלו, ולהיטיב עם תורמיו כדי שימשיכו לתמוך בארגון.

לסכום: האופנים שיכות לראובן.

שו"ת עם הרה"ג הרב בנימין חותה

הלכות וידוי ונפילת אפים

שאלה: מנין שהגיעו לסוף חזרת העמידה של שחרית והגיע חתן בר מצוה האם יאמרו וידוי.
תשובה: כל חתן בר מצוה הנמצא במנין פוטר אותם מאמירת תחנון, ואפילו שלא התפלל עמהם פוטר אותם מתחנון אם שוה במקום ומתעכב ולא רק עובר שם ולכן חתן זה פוטר הציבור מתחנון.

שאלה: המתפלל ביחיד בימי שני וחמישי מה יאמר בסדר תחנון הארוך.
תשובה: המתפלל ביחיד חייב לומר תחנון ונפילת אפיים. ובימי שני וחמישי בתוספת שלאחר נפילת אפיים יאמר הכל חוץ מ"ג מידות ויסיים במילים וכן כתוב בתורתך ולא ימשיך ויעבור השם וכו'.

שאלה: ספרדי המתפלל במנין שאין אומרים תחנון ביום פטירת צדיק מה עליו לעשות.

תשובה: לספרדים יאמר תחנון ונפילת אפיים ביחיד ובימי שני וחמישי בתוספות הנאמרים יאמר רק עד וכן כתוב בתורתך. ולא שכנזים אינו צריך לומר תחנון ביחיד, ואף לספרדים במקום שמסופק מדוע לא אמרו תחנון אין צריך לברר אם משום בעל ברית וכדומה או משום אזכרה ורק כשיש סבירות שזה משום אזכרה יש לו לברר.

לדפואה שלומה

דודית
בת עמליה
יצחק בן חנה
ענת איילה
בת מרים

לברכה והצלחה

חיים לוי וב"ב
דון דבקה
הודיה לוי
אלמוז לוי
בן שולמית

לדפואה שלומה

נועה בת יפה
דעות עזיזה
בת דותי
דוד בן טטאניה

לדפואה שלומה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מירה מרים
בת רחל
יוסף בן ויקטוריה

לזיווג הגון

שירה
בת ציפורה
חיים בן זיוה

הלכות ימי בין המצרים

גם את אותו הפרי.

תיקון חצות בצהרי היום

בימי בין המצרים בצהרי היום נוהגים לשבת על הארץ ולומר תיקון רחל. אומנם בימים שאין אומרים בהם תחנון (כגון יום שישי וראש חודש אב) אין אומרים תיקון חצות בצהרי היום.

יום וברכה בימי בין המצרים

האם מותר ללכת לים וברכה בימי בין המצרים?
דין זה מתחלק בציר הזמן בימי בין המצרים:

מ"ז בתמוז עד ראש חודש אב -

מעיקר הדין מותר לרחוץ בים ובברכה בימי בין המצרים, אמנם בימים אלו יש להיזהר ולהישמר מסכנות יותר מבשאר ימות השנה, לכן יש נוהגים להימנע מלרחוץ בים או בברכה בימים אלו מחמת חשש הסכנה. [ההיתר לרחוץ בים או בברכה, אינו רק למי שהיה שם לפני בין המצרים, אלא לכל אחד - אפילו לא רחץ עדיין בים או בברכה בשנה זו].

מראש חודש אב עד ט' באב -

לדעת הספרדים מותר ללכת לים או לברכה (שאינה מחוממת) ולדעת האשכנזים יש להחמיר.

יום ט' באב -

יום צום תשעה באב אסור ברחיצה ולכל הדעות אסור ללכת לים או לברכה.

שמיעת שירים

המקילים בשאר ימות השנה לשמוע מטייפ שירות ותשבחות להשם יתברך, כל שאינם דרך קלות ראש והוללות, יש להם על מה שיסמוכו אף שהם מלווים בכלי נגינה, בימים אלו שאנו מתאבלים על חורבן בית המקדש נוהגים להימנע מלשמוע שירים המלווים בכלי נגינה אפילו דרך הקלטת.

שירים ווקאליים

שירים ווקאליים שאינם מלווים בכלי נגינה, אם אינם מביאים לידי ריקוד מותר לשמוע אותם בימים בין המצרים.

צורך פרנסה

ישראל שמתפרנס על ידי השמעת קול מכלי נגינה בפני אנשים, אם אינו יודע מלאכה אחרת, ועושה כן אצל גוים, וגם אינו עושה כן לשמחה, אלא מפני שאין לו מה לאכול [דהיינו פת ולפתן], יש להתיר לו לנגן בכלי שיר גם לאחר ראש חודש אב. אולם אם עושה כן אצל יהודים, יש לאסור בכל ענין מיום שבעה עשר בתמוז, ואפילו עושה כן בפני יהודים שאינם שומרי תורה ומצוות, מפני שנמצא מכשילם בשמיעת כלי שיר בימים אלו.

תספורת וגילוח

מותר מן הדין לספרדים, להסתפר ולהתגלח בימי בין המצרים [עד שבוע שחל בו תשעה באב], ואף אם לומדים בשיבות של יוצאי אשכנז, מותר לספרדים להסתפר ולהתגלח גם בימים אלו. ומכל מקום אם רצו להחמיר שלא להסתפר ולהתגלח מ"ז בתמוז, כדי שלא לשנות ממנהג חבריהם בשיבה, תבוא עליהם ברכה, אך יאמרו שנוהגים כן בלי נדר. והאשכנזים מחמירים בזה מ"ז בתמוז. (ילקוט יוסף ארבע תעניות)

ימי בין המצרים חלים מ"ז בתמוז עד תשעה באב, ומחולקים בהלכותיהם לחמישה חלקים:

1. מ"ז בתמוז עד ראש חודש אב.
2. מראש חודש אב עד שבוע שחל בו ט' באב.
3. משבוע שחל בו ט' באב עד ט' באב.
4. ט' באב.
5. מוצאי תשעה באב.

ישנם דברים האסורים בימי בין המצרים משום מנהגי אבלות, אך הדבר תלוי באיזה פרק זמן מתוך ימי בין המצרים נמצאים, כאשר יבואר להלן.

נישואין

יש הנוהגים שלא להתחתן מ"ז בתמוז עד ט' באב. מנהג הספרדים ועדות המזרח שמותר מעיקר הדין להתחתן עד ראש חודש אב, אך מראש חודש אב עד ט' באב נוהגים שלא להתחתן, וראש חודש בכלל האיסור. בחור שלא קיים מצוות פריה ורביה מעיקר הדין יכול להתחתן בבין המצרים אך המנהג להימנע, ואף הוא לא יתחתן מראש חודש אב עד ט' באב.

לכל השיטות מותר להחזיר גרושתו בימי בין המצרים, שהרי אין כאן שמחה יתירה.

מותר לעשות תנאים (וורט) גם אחרי ראש חודש אב עד ט' באב, אך בלי ריקודים ומחולות.

ברכת שהיינו

בכל ימי בין המצרים נוהגים להימנע מלברך ברכת שהיינו על בגד או פרי חדש. הסיבה שנוהגים שלא לברך ברכת שהיינו: משום שימים אלו הם ימי פורענות וימי צרה לעם ישראל. לכן נמנעים מלאכול פרי חדש בימי בין המצרים, שכן אם אוכלו צריך לברך עליו שהיינו. אמנם בשבתות בתוך ימי בין המצרים מותר לברך שהיינו.

סעודת מצווה

במקום מצווה לא גזרו חז"ל מנהגי אבלות ולכן בברית, פדיון וכדומה מותר לברך ברכת שהיינו.

חולים וקטנים

במקום חולי לא גזרו חז"ל מנהגי אבלות, ולכן חולה או מעוברת שמתאוה לפרי יכולים לברך על פרי חדש שהיינו, וכן קטן שלא מבדיל בין ימי בין המצרים לשאר ימות השנה יכול לברך שהיינו בימי בין המצרים.

שכח ובירך על פרי חדש

מי ששכח בבין המצרים ובירך ברכת הנהנין על פרי חדש (כגון עץ או אדמה), ואחר כך נזכר שהוא פרי חדש, ושהימים הם ימי בין המצרים, מכיוון שהוא מחויב לאכול כדי שלא תהיה ברכתו לבטלה ממילא יברך גם ברכת שהיינו ויאכל מהפרי.

אכל פרי חדש בלי לברך שהיינו

מי שטעה ואכל פרי חדש בימי בין המצרים בלי ברכת שהיינו, ואחרי תשעה באב אוכל שוב מהפרי הנזכר לא יברך שהיינו. והנכון הוא שאם טעה ואכל פרי חדש בלי ברכת שהיינו וסיים אכילת הפרי לא יאכל ממנו, ולאחר תשעה באב יברך שהיינו על פרי חדש אחר, ויכוון לפטור